

Sygn. akt I KK 364/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **W. W.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 października 2022 r.,
wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia w
sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z
dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 380/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Wrocławiu wyrokiem z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 380/21, orzekając w sprawie oskarżonego W. W., którego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 3 września 2021 r., sygn. akt III K 89/20, uznano za winnego popełnienia przestępstw z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzono kary jednostkowe oraz karę łączną 9 lat pozbawienia wolności, zaskarżony apelacjami obrońcy i prokuratora wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł obrońca skazanego. Zaskarżając go w całości, obrońca skazanego sformułował w kasacji zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego oraz materialnego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, w tym podniósł również wystąpienie uchybienia

stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.- tj. nienależytą obsadę Sądu odwoławczego, wynikającą z udziału w składzie orzekającym sędziego powołanego do pełnienia urzędu na podstawie wniosku złożonego przez KRS, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz.3 z późn. zm.).

W kasacji zawarto jednocześnie wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, uzasadniając jego złożenie oczywistością i rangą podniesionych zarzutów kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego nie jest zasadny. Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Przepis ten nie precyzuje wprawdzie przesłanek, od których spełnienia zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale mając na uwadze zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wyrażoną w art. 9 k.k.w., muszą być to okoliczności o charakterze wyjątkowym, które są na tyle jednoznaczne w swej wymowie, by prowadzić do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa. Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy dokonując choćby pobieżnej analizy kasacji, można nabrać przekonania o jej zasadności ze względu na rangę podniesionych zarzutów i ich oczywistą zasadność.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności wniesionej kasacji – co wymaga pogłębionej analizy na rozprawie, lecz oceniając ją wyłącznie z perspektywy ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, stwierdzić trzeba, że treść podniesionych w kasacji obrońcy skazanego zarzutów i argumentacja przedstawiona na ich poparcie nie przekonuje o oczywistej, wprost rzucającej się oczy zasadności kasacji. Dotyczy do również zarzutu naruszenia prawa mającego stanowić uchybienie o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jakkolwiek będącą przedmiotem zarzutu kwestia jest istotna i wymaga rozważenia, to jednak dotychczasowa

praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego nie daje podstaw do traktowania jej jako okoliczności uzasadniającej stosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności orzeczono jak w sentencji.

[as]